

73731/04
150094/05

נדיע
נ

בבית משפט השלום
בתל - אביב - יפו

בעניין:

ישת:

האלוף

יב

החלטה

1. הבקשה שבפני היא בקשה לדחיית, או - לחלופין - למחיקת סעדים להם עותר המשיב (התובע) בכתב תביעתו שבתיק העקרי.

2. בכתב התביעה עותר התובע לשלושה סעדים: הראשון - פיצוי בסך 500,000 ₪; השני - צו מניעה (עשה) קבוע אשר יחייב את הנתבעת (המבקשת) להסיר את הכתבה נשוא התביעה מאתרי האינטרנט של המבקשת; השלישי - לחייב את המבקשת לפרסם התנצלות ב"לחן" (173) עמוד אחד בשלושה עיתונים יומיים.

3. לטענת המבקשת - שני הסעדים הלא-כספיים אינם מצויים בסמכות העניינית של בית משפט זה ומשום כך - דינם להדחות (או - לחלופין - להמחק) מכתב התביעה.

4. מגד טוען המשיב, כי על פי הוראת סעיף 9 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965, המהווה "דין מיוחד" (LEX SPECIALIS), מוקנית סמכות לבית משפט השלום לצוות אחת משתי החלופות המנויות בסעיף 9 הנ"ל (או את שתיהן). החלופות הקבועות בסעיף הן - מתן צו על איסור הפצה של עותקי הפרסום המכיל את לשון הרע וציווי על פרסום תיקון או הכחשה של דבר המהווה לשון הרע.

5. תשובת המבקשת לטיעון זה של המשיב היא, כי אין לבית משפט השלום סמכות אלא על פי הוראות חוק בתי המשפט, או חוקים ספציפיים הקובעים את הסמכות באופן מפורש (כמו, למשל, פקודת החברות או חוק הנאמנות) וכי בחוק איסור לשון הרע אין כדי להקנות סמכות עניינית אלא רק להתוות את הסעדים היכולים להנתן בתביעה המוגשת על פיו, מקום שלבית המשפט

ערו לב, עו"ד
01-06-2005
נתקבל

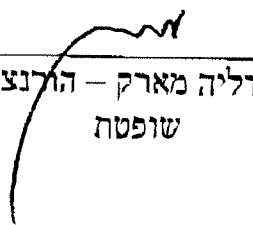
יש מלכתחילה סמכות עניינית לדון בתובענה על פי הוראות חוק בתי המשפט.

6. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובאסמכתאות המשפטיות הנזכרות בכתבי טענותיהם, הגעתי למסקנה לפיה דין הסעד הלא-כספי השני המבוקש בכתב התביעה (דהיינו – העתירה לחייב את המבקשת בפרסום התנצלות) – אינו בסמכותו של בית משפט זה, גם על פי הוראות סעיף 9 לחוק איסור לשון הרע ומשום כך דינו להמחק מכתב התביעה.
7. לא כך ביחס לעתירה הראשונה, המתייחסת להסרת הכתבה מאתרי האינטרנט של המבקשת, שכן – סעד זה מקביל, למעשה ומבחינה עניינית, לאיסור הפצה של הפרסום בשוא התביעה.
8. כידוע – החוק מחקק טרם "עידן האינטרנט" ומשום כך נראה לי כי דין פרסום באינטרנט, לעניין הסעד הנזכר בסעיף 9 לחוק, כדין הפצה של הפרסום כמצויין בסעיף 9 הנ"ל.
9. על פי סעיף 9 ניתן להעניק את "סעד איסור ההפצה" בתביעה כספית ומאליו מובן כי לבית המשפט המחוזי קיימת סמכות לכך, על פי חוק בתי המשפט.
- מאחר שאין המחוקק משחית דבריו לריק, יש להסיק מהוראת סעיף 9 לחוק איסור לשון הרע, כי כוונת הדברים היא להעניק סמכות לבית משפט לו אין סמכות עניינית של בית המשפט המחוזי, במקרה זה – לבית משפט השלום.
10. מכאן – יש לקבוע כי קיימת לבית משפט זה סמכות להורות על "איסור הפצה" – ובענייננו – הסרת הכתבה מאתרי האינטרנט של הנתבעת (המבקשת).
11. לא כך הדבר ביחס לעתירת המשיב/התובע לחיוב המבקשת לפרסם התנצלות. עתירה זו אינה בגדר הסמכות "הנלווית" הנתונה לבית משפט זה מכוח סמכותו העניינית לדון בתביעה לנוכל סכום הפיצויים המופיע בה. עתירה זו הינה – על פי מהותה – סעד היכול להפסק על ידי בית המשפט המחוזי בלבד, בתוקף סמכותו השירותית לדון בכל עניין שאינו בסמכות שהוקנתה במפורש לבית משפט השלום.

12. מכאן – שדינה של עתירה זו להמתק מכתב התביעה וכך אני מורה. אם רצון המשיב לתבוע סעד זה – אין מנוס בידו זולת הגשת תביעה נפרדת לבית המשפט המחוזי. ר' על כך: רע"א 7589/98, הפדרציה הישראלית לתקליטים וקלטות בע"מ נ. רחל שורץ, פד"י נג" (1) 670 וכן – ע"א 2846/03, אלדרמן נ. ארליך (ניתן בבית המשפט העליון וטרם פורסם).

13. העולה מכל האמור הוא כי אני מקבלת את הבקשה ביחס לסעד הנתבע של חיוב הנתבעת בפרסום התנצלות ודוחה את הבקשה ביחס לסעד הלא-כספי האחר (הורדה של הכתבה מאתרי האינטרנט).
בנסיבות אלה – יישא כל צד בהוצאותיו.
כתב התביעה ייראה כמתוקן באופן שסעיף 31 שבו – יימחק.

ניתן בהעדר הצדדים ביום 22.05.05
המזכירות תשגר העתק החלטתי לב"כ הצדדים בדואר רשום.

דליה מארק – הורנצ'יק
שופטת